

Moj je kruh!

Urno race proč bežite,
Ve nikoli niste síte!
Da-si vas prerad imam,
Vender kruh bom jedel sam.

Dosti je na tleh še paše
Za široke kljune vaše,
Moj je voz in moj je kruh,
Za prošnjé sem vaše gluh.

A petelin nič ne prósi,
On se zmirom moško nósi.
In če kaj drobtin dobí,
Pa zapôje: kikerí!

Ve pa nelepó kričíte,
Torej urno proč bežite!
Moj je voz in moj je kruh,
Za prošnjé sem vaše gluh.

Fr. Krek.

Velikanoč.

Vj otroci moji ljubi, kdo se pač ne veseli lepih velikonočnih praznikov! Izvestno uganem, da se jih tudi vi veselíte, zelo zelo veselíte, in kaj bi se jih ne, saj je ta čas najlepši izmej ostalega leta. Kako lepo in prijetno nas vže vabi vzpomladansko solnce vsaki dan vèn v prsto naravo božjo, da se tù veselimo stvarstva božjega, pomlajene prirode, ki se také bujno razvíja ter nam vže nosi vsakovrstnih lepih in dehtečih cvetic, ki je tako radi trgáte in spletáte v šopke, da je ponese te očetu in materi v prijetno darilce. Kdo vam bi pač ne privoščil tega nedolžnega veselja! Saj, kdor ima nedolžno sréé, tega veseli in zanima vsaka, bodi si še tako priprosta cveticea. A velikonočni prazniki imajo za vsacega človeka še neko posebno veselje, bodi si vže star ali mlad, vsacemu se vzradostí sréé, ko čuje veseli glas: velikanoč je tù!

Kdor ima le priliko, opazuje naj kopico otrok, ki se igrajo tam pred hišo. Kako so zgovorni! drug drugemu si ima mnogo povedati. I kaj neki? vprašal bode ta in óni izmej vas. Nù, to lahko uganete, dragi otroci moji. Drug drugega vprašajo, kaj bode imel ta, kaj óni novega za velikonočne praznike. Vrhovčeva Franika dobí novo krilce; Pohlevnov Tomažek bi vže rad imel nove hlačiice, ali premajhen je še, da bi je mogel nositi. Kajžarjevej Reziki tudi še marsikaj nedostaje za velikonočne praznike. Rada bi imela to in óno, da bi mogla iti k božjemu grobu molit in še celó k „procesiji“ v nedeljo zjutraj bi rada šla. Take in enake pogovore slišite tam pred sosedovo hišo mej otroci. In če greste mimo njih, ugledate tam na strani še dve deklíci, nekoliko bolj odrasli ste vže. Nogavice pleteti in v živahnem pogovoru ste kakor bi bili zamaknjeni. Kaj neki se pogovarjate ti dve? Kaj drugega, kakor o velíkej noči. Le poslušajte ju! Logarjeva Franica izprašuje Živkovo Liziko, čemú se ona najbolje veseli, in Lizika izpové, da se veseli vélikega tedna, ko bode hodila z materjo v cerkev božji grob molit. In kako bode prijetno na veliko soboto zjutraj, ko bode prinesel vaški cerkvenik vže na vse zgodaj blagoslovljenega ognja v hišo, da se ž njim zakuri in kuhajo lepi rudeči piruhi in ukusne velikonočne jedi. Zna se, da kolače in povitice je mati vže poprej ta teden spekla. A pravo veselje nastane še le potem, ko gremo v cerkev k slovesnemu opravi lu božjemu, ko gospod župnik zapoje veselo „glorijo,“ ko odvežejo zvonove, ko strežniki pred oltarjem zazvoné z zvončki, a na koru orgle velíčastno zadoné, in pevci zapojó veselo „alelujo“ in vse to naj bi človeka ne ganilo? Nehoté se nam vrine misel na óno brezmejno veselje v nebesih, kder angelji in izvoljenci božji prepevajo veselo „alelujo“ pred prestolom dobrega nebeškega Očeta. Koliko veselje, kolika radost še le tam, če se nam vže tukaj na zemlji širi sree svetih občutkov.

Ko se vrnemo iz cerkve — nadaljujete deklíci — prične se zopet novo veselje. Zdaj je treba vse po hiši lepo osnažiti in pomiti: klopi, mize, okna, police itd., vse mora býti čednejše in snažnejše nego li druge praznike. Ko se po hiši vse lepo pospravi, treba je pospravljati in lepo pomesti tudi zunaj okolo hiše, vsaka bilka, vsaka slamica se mora spraviti v kraj, da je vse snažno in dostojno velíkega praznika, kakor je „velikanoč.“ In velikonočno nedeljo morave zgodaj vstati, da se ob pravem času napravive in neseve v ličnih jerbasčkih velikonočne jedi k blagoslovu! Oj, to bode zopet novo veselje. Potlej greve k jutranjicam in vstajenju Gospodovem, kaj nè, da me prideš poklicat, Lizika?

Takó sta govorili deklíci in se vže naprej veselili velikonočnih praznikov. Oj kako nedolžno veselje! In res, ni ga lepšega in veselejšega dneva v vsem letu, kakor je vesela „velikanoč.“ Vsaka travica, vsaka cvetica ima ob tem času nekako posebno, rekel bi nebeško vonjavo. Zrak je čist kakor ribje oko, solnce siplje svoje svitle, zlate žarke po vsej zemlji, ptičice žgolé svoje rajsko-mile pesence in tudi voda v potocih žubori nekako skrivnostno, dà, vse, vse je v nekakem nebeškem soglasji, zemlja in nebó se družita, da bi vredno in dostojno počastila vstajenje Gospodovo.

Kako bi bilo tedaj mogoče, da bi se človek, stvar božja, ne radoval tega lepega in veselega praznika, ko nas vže narava vzbuja s svojim preporodom k veselju in radosti!

Zatorej veselite se otroci tudi vi, saj vam vašega veselja nihče ne krati, samó toliko glejte, da bode vaše veselje spodobno, kakor se spodobuje tako velikemu prazniku, vstajenju Gospodovemu.

Dan presveti, dan veselja,
Srčno mi pozdravljen bod'!
Smrt več nima svoj'ga žela,
Res je z groba vstal Gospod.
Oj kak' svetijo se rane,
Ki jih zate je prejel,
Jezus tvoj iz groba vstane
O kristjan bod' ga vesel.
Aleluja! Aleluja!

Ivana Leben.

Bábica.

Bil je ponedeljek po Svečnici. Veselo sva prišla s tovarišem Jankom iz šole. Ravno sva použila svoje „kosilce,“ ko vstopi listonoša z listom v roci; bilo je Jankovo.

Ves vesel pristriže zavitek in jame čitati. — Le nekaj trenutkov je zrl v list; kar se mu zmračí čelo, stisne list v žep in zgine v drugo sobo. Zdajci se začuje jok. Grem za njim. Tù ga zagledam klečečega sredi sobe — ihtečega se, bridko ihtečega. Nisem si ga upal vprašati, kaj mu je.

V tem stopi gospodinja in ga vpraša, zakaj se joče. — Ves v solzah dvigne glavo ter jecljaje reče: „Ma—ti — je umrla!“ — „Katera mati?“ vpraša vsa v skrbeh gospodinja. „Na—ša — sta—ra, — oh, zakaj — nisem šel o — Božiči — domóv?! Še bi jo bil videl? — oh, zdaj pa — nikdar, nikdar več!“ — „Le potolaži se Janko; saj imaš še jedno mater; ta te tudi tako ljubi, in še bolj,“ tolaži ga gospodinja. A Janko je ne sliši; znova jame ihteti in jokati se.

Gospodinja je šla po opravih, a jaz sem se vsedel poleg jokajočega. Polagoma mu je odleglo. Spravil se je po konci, šel za mizo, a še vedno zdihoval.

„Ali si babico tako zeló ljubil?“ vprašam ga.

„Oj kako je bila dobra!“ vzdihne — „kaj bodem začel o počitnicah brez nje? — kako me je ljubila!“ —

Nisem ga hotel dalje nadlegovati. Vstal sem in šel v prvo sobo, češ, bodem vže drugič kaj več govoril ž njim o nepozabljivej mu babici.

V četrtek sva bila prosta in sama domá. Vprašam ga torej: „Ti, Janko, s čim se ti je pa babica tako prikupila, da je ne moreš pozabiti?“

Molčal je nekaj trenutkov; hudo mu je delo, da sem ga spomnil in mu nehote skušal ponoviti skelečo rano, ki se mu še ni zacelila. Žalostno me pogleda a slednjič vendar izpregovori:

„Ko bi ti vedel, koliko mi je dobrega storila, kako je zame skrbela od mladih mojih nog, razumel bi me bolje. Meni, še detetu v zibeli, bila je najskrbnejša varuhinja. Vselej, kadar jej je le dopuščal čas, bila je pri meni, péstovala me in